

Seppo Tanskanen

Suomen Sotatieteellinen Seura - ajassa mukana 1927-2009

PERUSTAMISVAIHEET JA TARKOITUS

Helmikuun 7.päivänä vuonna 1927 kokoontuivat muutamaa vuotta aikaisemmin perustetun Sotakorkeakoulun kolmen ensimmäisen kurssin oppilaat perustamaan **Sotakorkeakoulun upseerikerhon**, jonka tarkoituksena oli sotatieteellisten julkaisujen ja esitelmien avulla työskennellä valtakunnan puolustuksen kehittämiseksi. Jääkärien Saksassa oppimat mallit olivat vapaussodassa kohdanneet kritiikkiä ja Sotakorkeakoulun ulkomaisten opettajien opit lisäsivät keskustelutarvetta; niinpä kerhon tarkoituksessa korostettiin erikoisesti omaperäisen sotatieteellisen tutkimustyön edistämistä.

Suomen Sotatieteellinen Seura katsoo toimintansa alkaneen tästä kerhosta ja jo paria vuotta myöhemmin seura sai nykyisen nimensä, merkittiin yhdistysrekisteriin ja piti ensimmäisen vuosikokouksensa huhtikuussa 1930.

Seuran nimen muutoksella haluttiin korostaa seuran tieteellisyyttä, riippumattomuutta ja tutkimuksen vapautta. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi upseerikerhon puheenjohtajana toimineen eversti Paavo Talvelan ja siirtymäkauden puheenjohtajan eversti Lennart Oeschin jälkeen valittiin Sotakorkeakoulun johtaja eversti Erik Heinrichs. Perustamisvaiheessa seuraan liittyivät yhtä lukuun ottamatta kaikki upseerikerhon jäsenet, yhteensä 177 upseeria. Kerhon jäsenyys oli pakollinen ja jäsenillä vuosittainen julkaisujen 100 markan (noin 25 - 30 e) ostovelvoite.

Sääntöjen mukaan seuran tarkoituksena oli "edistää ja tukea sotatieteellistä tutkimustyötä ja sotatieteiden kehittämistä kotimaassa, seurata niiden kehitystä ulkomailla sekä toimia upseereiden sotilaallisen sivistyksen kohottamiseksi." Tarkoitus oli onnistuttu määrittelemään varsin kaukonäköisesti, sillä nykyisten sääntöjen 2§:n mukaan se on melkein sama: "**Seuran tarkoituksena on edistää ja tukea sotatieteellistä tutkimustyötä ja sotatieteiden harrastusta sekä seurata niiden kehitystä.**"

Sotatieteitä on vuosikymmenien mittaan määritelty monin tavoin.

Maanpuolustuskorkeakoulun nykyisen käsityksen mukaan sotatieteiden kokonaisuus syntyy yhdistämällä yleisten tieteenalojen turvallisuutta, kriisejä, sotaa ja asevoimien tehtäviä käsittelevät osat. Näin määriteltynä

"sotatieteet ovat laaja ja monialainen kokonaisuus, jota sitovat yhteen sodat, kriisit ja niihin liittyvät turvallisuusuhkat sekä pyrkimykset niiden ehkäisemiseen. Sotatieteitä ovat johtaminen, strategia, operaatiotaito ja taktiikka, sotahistoria, sotatekniikka, sotilaspedagogiikka, -psykologia, -lääketiede ja -sosiologia." Mainituista operaatiotaito ja taktiikka on ainoa, jolle ei löydy emotiedettä.

Suomen Sotatieteellinen Seura on vanhimpia maahamme rekisteröityjä maanpuolustuksen parissa toimivia yhdistyksiä, jonka jäsenistön enemmistö on alusta alkaen ollut - ja on

edelleen - yleisesikuntaupseereita. Heidän lisäksi jäsenistöön kuuluu kolmisenkymmentä eri tieteenaloja edustavaa kutsujäsentä sekä hallituksessa hyväksytyjä korkeakoulutettuja, sotatieteisiin hyvin perehtyneitä henkilöitä. Vuodesta 2006 alkaen jäseneksi on hakemuksesta hyväksytty myös upseerit, joiden upseerin tutkinto on ylempi korkeakoulututkinto eli Maanpuolustuskorkeakoulusta vuonna 1995 ja sen jälkeen valmistuneet. Jäseneksi pääsy on siis sidottu ylempään korkeakoulututkintoon ja sotatieteissä osoitettuun asiantuntemukseen, mutta ei esimerkiksi sukupuoleen tai sotilasarvoon.

TOIMINTA ENNEN TALVI- JA JATKOSOTAA SEKÄ SOTIEN AIKANA

Seuran ensimmäisinä vuosina toiminnassa oli suuria vaikeuksia varojen puutteen takia, mikä häiritsi erityisesti julkaisutoimintaa. Tästä syystä seuran ensimmäinen vuosijulkaisu, sotamarsalkka Mannerheimille omistettu *Tiede ja Ase n:o 1*, ilmestyi vasta kuudentena toimintavuonna 1933 opetusministeriön myöntämän avustuksen turvin. Alkuajan pulavuodet johtivat kuitenkin seuran sisäisen toiminnan kehittämiseen ja niinpä jo toisena toimintavuonna ryhdyttiin järjestämään seuran **keskusteluiltoja**, joista aikaa myöten muodostui perinteisiä **esitelmätilaisuuksia**. Ensimmäisen keskusteluillan (11.11.1931) aiheena oli uuden kenttäohjesäännön laatimiseen liittyneitä näkökohtia; ennen sotia esitelmiä oli pidetty jo lähes kolmesataa.

Hiljalleen ja erityisesti 1930-luvun lopulla seura alkoi avustusten lisääntyessä päästä rahahuolistaan ja saattoi jo myöntää nuoremmille jäsenilleen ensimmäisiä **stipendejä**. Seuran juhliessa 1937 kymmenvuotista toimintaansa sillä oli 284 jäsentä, säännölliset esitelmätilaisuudet ja toimitettu vuosijulkaisu *Tiede ja Ase*. Epävarmasta alusta oli päästy vakiintuneeseen toimintaan.

Talvisotaan mennessä oli julkaistu kuusi vuosijulkaisua ja seitsemän erillistä tutkimusta - yhteensä yli 2000 sivua. Erityisen mielenkiinnon kohteena olivat sotahistorian ohella oma sotilasmaantieteemme ja siihen soveltuvan taktiikan kysymykset.

Sotaväen tutkimustoiminta oli hajanaista ja sen voimavarat tarpeisiin nähden vaatimattomat. Niinpä myös seuran teettämät työt kohdistuivat pitkälti maanpuolustuksen ajankohtaisiin tarpeisiin. Esimerkiksi majuri Kai Savoniukselta julkaistiin tutkimus "Armeijamme omaperäiseksi", majuri Valo Nihtilä käsitteli puolustustaistelua ja majuri Y A Järvinen puolustuslohkojen leveyksiä sekä jalkaväen raskaiden aseiden kehittämistarpeita.

Syksyllä 1939 kokoonnuttiin kuulemaan ajankohtaista esitelmää "Sotavaikutelmia Puolasta," mikä jäi viimeiseksi yhdessäoloksi ennen talvisotaa. Sotien aikana seuran varsinainen toiminta oli keskeytyksissä yhdeksän vuotta. Jäsenistö käytti toki valmiuksiaan ja teki virkapaikoillaan erilaisia tutkimuksia puolustusvoimien välittömiä tarpeita varten. Vapaata tutkimusta ei ollut; keskityttiin sodankäynnin kysymyksiin ja tulokset julkaistiin käsikirjoina ja oppaina. Jatkosodan aikana syntyi kuitenkin paljon kontakteja siviilipuolen nuoreen eri alojen tiedemiesvoimaan, jonka kanssa jatkettiin yhteistoimintaa sotien jälkeen.

TOIMINTA KYLMÄN SODAN VUOSINA

Rauhansopimuksen solmimisen jälkeen seuran jäsenet kutsuttiin jälleen vuosikokoukseen 11.4.1948. Tuolloin käytiin läpi mm toimintakertomus yhdeksän vuoden ajalta ja voitiin

mielihyvin todeta seuran omaisuuden kasvaneen noin kuusinkertaiseksi. Avustukset seuralle oli saatu tunnustuksena maanpuolustuksen hyväksi tehdystä sotatieteellisestä työstä, vaikka menoja ei ollutkaan.

Toiminta alkoi erittäin vilkkaana ja ensimmäisen esitelmän aiheena oli tutka, jota kokoontui kuulemaan 75 jäsentä. Seuran puheenjohtajana jatkoi palveluksesta jo eronnut jalkaväenkenraali Erik Heinrichs ja hänestä tulikin sittemmin seuran kaikkien aikojen pitkäaikaisin puheenjohtaja: vuodesta 1930 vuoteen 1954 eli yhteensä 25 vuotta. Heinrichsin jälkeen vakiintui käytännöksi valita puheenjohtajaksi reserviin siirtynyt kenraali - poikkeuksena on ollut vain eversti Keijo Mikola; nykyinen puheenjohtaja kenraaliluutnantti Vesa Kämäri on järjestyksessä neljästoista.

Suomen Marsalkka Mannerheim oli perustanut seuran tueksi sotatieteellisen rahaston 1.12.1947 ja hänet kutsuttiin seuran ensimmäiseksi kunniajäseneksi vuonna 1949. Marsalkan jälkeen vain 20 upseeria on saanut osakseen tämän tunnustuksen.

Vuonna 1950 seuran jäsenmäärä ylitti jo 500 ja kuukausikokouksiin osallistui 1950- ja osin myös 60- luvulla keskimäärin 80-100 jäsentä eli noin viidesosa jäsenistöstä.

Osanottajamäärän ennätys vuodelta 1952 - 161 osanottajaa yhdessä kokouksessa - ylitettiin vasta vuonna 2007.

Myös tutkimuksia valmistui sotien jälkeen tasaiseen, noin viidentoista vuositahtiin.

Tutkimustyön laajentamisen teki mahdolliseksi tukijoiden määrän lisääntyminen eräillä uusilla säätiöillä, yrityksillä ja myös yksityishenkilöillä. Eri alojen upseerijärjestöjen yhteistyöelimeksi perustettiin 20.6.1953 yhdentoista järjestön "Sotatieteellinen neuvottelukunta," joka laadittiin tutkimusten keskuskortiston. Neuvottelukunta on sittemmin hiipunut, mutta yhteistyö käynnistynyt 2000-luvulla uudelleen sotatieteiden päivien puitteissa.

Tutkimusten suuntaamisesta tehdyn ehdotuksen johdosta seura hyväksyi 3.3.1953 ohjelmajulistuksen, jossa todettiin mm: "Seuran asiana ei ole johtaa määrättyjen ajankohtaisten kysymysten systemaattista tutkimusta puolustusvoimain käytännöllistä tarvetta varten." Lisäksi todettiin tutkimuksen johtamisen kuuluvan puolustusvoimain johdolle ja ettei yhdistyksellä ole tähän käytännön edellytyksiä. Tehty linjaus vei seuran tutkimusta aiempia vuosia vapaavalintaisempaan suuntaan eikä sitä ole ollut tarpeen myöhemminkään muuttaa.

1950-60-luvuilla seuran toiminnassa ikään kuin purkautui sotavuosina patoutunut tarve erittäin vilkkaaseen ja tulokselliseen toimintaan. Erityisesti 1950-lukua voidaan pitää sodan jälkeisenä seuran kukoistuskautena, jolloin toiminta tavoitti ja kiinnosti hyvin suurta osaa jäsenkunnasta. Kokeneet korkeat upseerit näyttivät nuoremmilleen esimerkkiä pitämällä seuran tilaisuuksia arvostamana kohtamispaikkana.

Tutkimusten aihepiireistä eniten käsiteltyjä olivat operaatioiden ja sotakokemusten analysointi, uusien tekniikoiden sovellutukset aselajeissa ja puolustushaaroissa sekä johtaminen ja joukon hallinta. Aiheet olivat monelle hyvinkin omakohtaisia ja sotavuosilta ajallisesti lähellä. Myös ennen sotia tuntemattomia tutkimusaiheita alkoi nousta esiin: atomipommi, elektroninen sodankäynti, operaatioanalyysi, rauhanliike.

Tehdyn jäsenaloitteen pohjalta käynnistettiin seuran toiminnassa vuonna 1967 **harrastuspiirit**; ensimmäisinä strategian sekä huollon ja sotatalouden ja vuodesta 1971 alkaen sotahistorian harrastuspiiri. Vuonna 1979 perustettiin vain vuoden toiminut

sotilaspsykologian ja yhteiskuntatieteiden **harrastajapiiri**, jollaiseksi nimi oli muuttunut. Vuonna 1984 perustettiin neljäs eli taktiikan ja vuonna 1996 tekniikan harrastajapiiri; viimeksi mainittuna vuonna tehdyn sääntömuutoksen yhteydessä harrastajapiirien nimet muutettiin **jaostoiksi**. Vuonna 2000 perustettiin johtamisen jaosto ja 2001 sotilaspedagogiikan jaosto. Nyt seitsemän jaoston toiminta kattaa kaikki yleisesikuntaupseerien koulutukseen kuuluvat sotatieteiden alueet.

Tämä seuran kannalta erittäin keskeinen ja monipuolinen pienryhmätoiminta on jatkunut yli neljäkymmentä vuotta ja jatkuu edelleen, osin uusituin muodoin. Jaostojen toiminnassa ollaan lähellä seuran alkuperäistä ajatusta keskustelupiiristä, jossa alustajat voivat esitellä tuloksiaan ja osanottajat kehittää itseään avoimen keskustelun kautta.

1970- ja 80-luvuille tullessa seuran jäsenmäärä kasvoi lähelle nykyisiä lukemia, tuhannen raja ylitettiin vuonna 1971. Jäsenistö maksoi uskollisesti jäsenmaksunsa viimeiseen iltahuutoon asti ja vain muutama erosi vuosittain omasta pyynnöstään. Toiminta jatkui vakiintunein muodoin kuukausikokouksissa ja harrastuspiireissä, mutta osanotto erityisesti kuukausikokouksiin alkoi vähentyä selkeästi 70-luvun loppupuolella. Niihin osallistui tuolloin keskimäärin 20-30 henkilöä ja niinpä kuukausikokousten määrää päätettiin hallitusti vähentää viiteen - seitsemään vuodessa. Seuraava vähennys toteutettiin kymmenkunta vuotta myöhemmin (1992), jolloin siirryttiin nykyisinkin voimassa olevaan järjestelyyn eli kahteen koko seuraan koskevaan vuosittaiseen kokoukseen (**sääntömääräiset kevät- ja syyskokous**). Toisaalta samaan aikaan kuukausikokousten karsimisen kanssa harrastuspiirien määrää lisättiin, joten vuosittainen ohjelmatarjonta pysyi melko vakiona 20-30 tilaisuuden tasolla.

1970- ja 80-luvuilla seura järjesti myös tutustumiskäyntejä tutkimus- ja teollisuuslaitoksiin sekä yrityksiin ja piti muutamia kokouksia Helsingin seudun ulkopuolella. Myös julkaisuja vaihdettiin säännöllisesti muutaman kymmenen yhteistyökumppanin kanssa.

1970-80-lukujen suosituimpia tutkimusten aihepiirejä olivat sotahistorian ohella puolustuspolitiikka ja strategia sekä puolustushaarojen ja aselajien tekninen ja muu kehitys. Kylmän sodan mittavan varustelukilpailun aikaa kuvaavia ovat esimerkiksi aiheet "Euroopassa olevat ydinaseet ja niiden merkitys" sekä "SALT ja ICBM ohjusten haavoittuvuus."

SEURA TUTKIMUSTEN JULKAISIJANA

Sotien jälkeen *Tiede ja Ase* jatkoi ilmestymistään numerolla 7 vuonna 1949, jolloin se omistettiin toisen kerran Sotakorkeakoululle. Sitten *Tiede ja Ase* on ilmestynyt säännöllisesti vuosittain keskimäärin 200-350 sivun vahvaisena ja sisällöltään sotatieteiden eri alueita ajankohtaisesti käsittelevänä niteenä. Painos on ollut 1200-1400 kappaletta. Kussakin numerossa on julkaistu kymmenestä viiteentoista pääsääntöisesti tutkimusperusteista artikkelia. Kirjoittajajoukko on ollut laaja ja alati uusiutuva. Julkaisu on voitu rahoittaa ilman ilmoitushankintaa puoliiksi ulkopuolisella, aiemmin pitkään Suomen Akatemian ja nytemmin Maanpuolustuksen Kannatussäätiön tuella. Yhteen laskettuna julkaistujen sivujen määrä on vuonna 2009 kunnioitettava, noin 16 500.

Kylmän sodan jälkeen julkaistuissa tutkimuksissa näkyvät perinteisten strategian, sotahistorian ja tekniikan aiheiden ohella sodankäynnin muutoksiin liittyvät ilmiöt: monikansalliset operaatiot, terrorismi, verkkopuolustuksen johtaminen, sotien oikeudelliset

perusteet. Englanninkieliset tiivistelmät ja artikkelit ovat julkaisun viime vuosien uudistuksia; näitä on ollut noin 20-30% koko sisällöstä.

Tiede ja Ase on vuosikymmenien mittaan vakiintunut eräänlaiseksi sotatieteellisen tutkimuksen julkisivuksi, jonka kautta sotatieteiden tutkimuksen taso ja ajankohtaiset aiheet ovat olleet yleisesti arvioitavissa ja vaikuttamassa seuran jäsenistön ammattitaitoon.

Vuosijulkaisun lisäksi tutkimustöitä on julkaistu seuran perustamisvuodesta aloittaen *Suomen Sotatieteellisen Seuran julkaisuja* - sarjassa yhteensä kaksikymmentä kappaletta, joista kerrassaan seitsemän ennen Tieteen ja Aseen ensimmäistä numeroa. Toistaiseksi viimeinen sarjan julkaisu on vuodelta 2009 ja sitä edellinen 1995.

Seuran rooli laajahkojen tutkimusten tukijana näyttää hiljakseen vähentyvän samaan aikaan, kun puolustushallinnon tutkimustarpeiden ja myös tutkijoiden määrä on kasvussa. Ilmeisiä syitä tähän ovat kireä työtahti sekä uusien julkaisukanavien avautuminen tutkijoiden käyttöön. Näitä ovat esimerkiksi Maanpuolustuskorkeakoulun ainelaitosten julkaisusarjat sekä lukuisat aselajisäätiöiden ja -yhdistysten julkaisut.

Julkistettuihin tutkimustuloksiin on käytäntönä hyväksyä myös seuran ja sen harrastuspiirien/jaostojen kokouksissa pidetyt **esitelmät ja alustukset**, joita 1960-luvun lopulta alkaen on pitänyt keskimäärin 20-30 esiintyjää vuodessa. Täten sotien jälkeen pidettyjen esitysten kokonaismäärä kohoaa noin 1100:n paikkeille.

Sotasotatieteellisen tutkimuksen tukemisesta, ja nyttemmin yhä enemmän harrastuksen edistämisestä, on tullut seuralle perinteinen ja jäsenten hyvin tuntema toimintamuoto. Uusimpana muotona on seura vuonna 2007 aloittanut jäsentensä väitöskirjatöiden tukemisen. Tutkimustarpeita on aina ollut resursseja enemmän, mutta useita satoja jäseniä on stipendeillä eri aikoina muistettu. Tutkimukseen suunnattavan tuen laajentamisen esteenä ei nyt ole niinkään varojen kuin tekijöiden puute.

VASTAUKSIA 2000-LUVUN HAASTEISIIN

Seuran toimintaa on vuosikymmenien mittaan hienosäädetty ajan hengessä sekä jäsenistön tarpeiden mukaisesti; nykyistä ohjelmatarjontaa voikin pitää monipuolisena. Tästä huolimatta ja myönteisiä poikkeuksia unohtamatta on seuran jatkuvana haasteena jäsenistön - ja erityisesti palveluksessa vielä olevan - laimeahko osanotto tilaisuuksiin.

Myös toinen haaste kohdistuu jäsenistöön, jäsenmäärän kehitykseen, jossa toistaiseksi korkeimpaan lukuun (1303 jäsentä) päästiin vuonna 1999. Uudehkona piirteenä on noussut esiin jäsenmaksujen laiminlyönti, jonka seurauksena esimerkiksi vuonna 2001 katsottiin kerrallaan eronneeksi 264 jäsentä.

Mainittuihin haasteisiin ei ole helppoa ratkaisua eikä seura tässä asiassa ole yksin. Samantapainen kehitys on nähtävissä koko maan vapaaehtois- ja yhdistystoiminnassa; myös miljoonabudjeteilla ja joukolla palkattuja työntekijöitä toimivissa järjestöissä.

Seuran 2000-luvun uusiutumisen avainsanoja ovat olleet verkottuminen ja avautuminen. Tässä tarkoituksessa on vuodesta 2000 alkaen järjestetty yhteistyössä kahdeksan muun maanpuolustusalan tieteellisen seuran/ yhdistyksen kanssa ja puolustusvoimien tukemana kaksipäiväiset yleisölle avoimet **sotatieteiden päivät**. Joka toinen vuosi pidettyjen päivien

valmistelussa on seuralla alusta alkaen ollut johtava rooli.

IV Sotatieteiden Päivät siirrettiin ydinkeskustasta, Helsingin yliopiston tiloista, Santahaminaan Maanpuolustuskorkeakoulun kampukselle. Siirto alensi kustannuksia ja järjestäjät yllättäen kasvatti osanottajien määrää aikaisemmista. Korkeakoulun opiskelijoille ja vieraille on myös järjestetty mahdollisuus osallistua päiville. Niinpä toukokuussa 2008 pidetyillä viidensillä päivillä oli osallistujia jo kerrassaan 22 maasta, yhteensä yli 500 henkilöä. Osanottajien määrän kasvu osoittaa tapahtuman kiinnostavuutta ja vakiintumista; kuudennet sotatieteiden päivät järjestetään Santahaminassa 25.-26.5.2010.

Seuran 80-vuotisjuhlavuoden uutuuksia oli pienistä osanottajamääristä kärsineiden jaostojen kokousten yhdistäminen osan jaostoista jatkaessa omia kokoontumisiaan. Yhteistyöstä syntyi myös ulkopuolisille avoin, Tieteiden Talolla pidettävä **Studia Militaria - seminaarisarja**. Kolmen vuoden aikana on näitä lyhyitä seminaareja ollut yhteensä puoleentoistakymmentä. Aihepiirin kiinnostavuudesta riippuen ne ovat koonneet yleensä 20-50 kuulijaa ja toimintaa on tarkoitus jatkaa. Joulukuussa 2007 pidetyssä, kesän 1944 tapahtumia käsitelleessä seminaarissa, oli kerrassaan 170 osanottajaa. Sillä rikottiin vuodelta 1952 peräisin ollut yhden kokouksen osanottoennätys, jossa tosin on mukana runsaasti seuran ulkopuolisia kuulijoita. Seminaarien myötä seuran vaikuttavuus ja näkyvyys on lisääntynyt myös jäsenistön ulkopuolelle ja seuraan on saatu muutamia uusia jäseniäkin.

Puolustusvoimien puolella keskeisin ja luontevin yhteistyökumppani on Sotakorkeakoulun jälkeen ollut **Maanpuolustuskorkeakoulu**, josta seuran ja jaostojen johdossa on perinteisesti vahva edustus. Muutaman vuoden takainen yhteistyömuoto on korkeakoululla käynnistetty **alumnitoiminta** ja uusimpana hankkeena valmistellaan kansainväliseen levitykseen soveltuvaa tasokasta englanninkielistä julkaisusarjaa, **Journal of Military Studies**. Avautumiseen ja verkottumiseen liittyen on myös seuran jäsenrakennetta pyritty monipuolistamaan, sillä sotatieteiden tutkiminen ja harrastaminen ei tunnetusti ole vain sotilaiden asia.

Puolustusvoimien tutkimustoiminta on kehittynyt seuran toiminta-aikana mittavasti; sitä tapahtuu suunnitellusti lukuisissa tutkimuskeskuksissa ja korkeakouluissa myös puolustusvoimien ulkopuolella. Pelkistetysti ilmaistuna tutkimuksesta on tullut osa virkatyönä tehtävää suunnittelua ja päätöksentekoa ja se on siksi tavoitteellista, usein salaista ja nopeatempoista - puhutaan tutkimus- ja kehittämistoiminnasta.

Tässä dynaamisessa ympäristössä seuran mahdollisuudet vaikuttaa puolustushallinnon hankkeisiin ovat menneitä aikoja rajallisemmat, mutta silti seuralla on omanlaatuisensa asema ja tehtävät yhtenä toimijana muiden maanpuolustus/tieteellisten seurojen joukossa: Suomen Sotatieteellinen Seura on sotatieteiden tutkijoita ja harrastajia yhdistävä riippumaton toimija; se on eri tieteenalojen vapaa keskustelu- ja kohtaamispaikka sekä toveripiiri. Seuran toimintaan osallistuvat aktiiviset, vapaaehtoiset, itsensä ja maanpuolustuksen kehittämisestä kiinnostuneet henkilöt. Seura tukee tutkimuksen tekijöitä ja edistää välillisesti maanpuolustusta jäsentensä ajattelun kehittymisen kautta. Seura on yhteistyökanava upseerien, suomalaisen tiedeyhteisön ja sotatieteistä kiinnostuneiden siviilhenkilöiden välillä. Seuraa tarvitaan myös tulevaisuudessa.

Lähteitä ja lisätietoja

-Seuran toimintakertomukset vuosilta 1965-2007, Tiede ja Ase n:ot 23/1965 - 66/2008

- Mikola Keijo: Suomen Sotatieteellisen Seuran 25-vuotistaival, Tiede ja Ase n:o 12/1954, Mikkeli 1954
- Seppälä Helge: Sotakorkeakoulussa opiskelleiden jäsenyhdistykset; Suomen Sotatieteellinen Seura, Sotakorkeakoulu 1924-1974, Joensuu 1974
- Mikola Keijo: Tiede ja Ase; Sotatieteellisen tutkimuksen julkisivu, Tiede ja Ase n:o 35, Joensuu 1977
- Mikola Keijo: Tervehdyspuhe seuran 50-vuotisjuhlassa 4.4.1977, Tiede ja Ase n:o 36, Joensuu 1978
- Setälä Risto: Puhe seuran 60-vuotisjuhlassa 13.4.1987, Tiede ja Ase n:o 45, Joensuu 1987
- Issakainen Raimo: Suomen Sotatieteellinen Seura 70 vuotta 1997, Tiede ja Ase n:o 55, Joensuu 1997
- Martelius Juha: Tutkimuksen haasteita puolustushallinnossa, Tiede ja Ase n:o 64, Vaasa 2006
- Tanskanen Seppo: Tervehdyspuhe seuran 80-vuotisjuhlassa 7.2.2007, Tiede ja Ase n:o 65, Vaasa 2007
- Salminen Pertti: Maanpuolustuskorkeakoulun vaikuttavuus, Maanpuolustuskorkeakoulu 1/2008, Helsinki 2008

Kirjoittaja on kenraalimajuri reservissä ja toiminut mm Maanpuolustuskorkeakoulun rehtorina vuosina 1997-2001, Suomen sotatieteellisen seuran varapuheenjohtajana 1997-2001 ja puheenjohtajana 2005-2007.

*Historiikki on hiukan lyhyemmässä muodossa julkaistu Maanpuolustuskorkeakoulun Perinneyhdistyksen teoksessa **Sotakorkeakoulu suomalaisen sotataidon kehittäjänä, Kustannusosakeyhtiö Siltala, Helsinki 2009.***